

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného advokátem Mgr. Andrejem Perepečenovem, se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2009, č. j. 2 Az 23/2008 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2008, č. j. OAM-421/LE-C09-C09-2008, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Rozsudek Městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, přičemž soudu vytýká, že mu svým jednáním fakticky odňal možnost hájit svá práva před soudem. Stěžovatel tedy namítá vadu v řízení před krajským soudem, která mohla mít vliv na nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítaného pochybení se měl krajský soud dopustit tím, že ač stěžovatel udělil plnou moc advokátovi, krajský soud jednal se stěžovatelem, jako by nebyl právně zastoupen.

[3] Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl vzat do vazby v souvislosti s žádostí justičních orgánů USA o jeho vydání. Teprve ve vazební věznici projevil stěžovatel úmysl požádat v České republice o azyl a žalovaný s ním zahájil správní řízení. V tomto řízení vyšlo najevo, že stěžovatel pobýval v České republice od října 2006 na základě víza a následně na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Při pohovorech stěžovatel uváděl, že v případě návratu do Moldavska by měl problémy kvůli své ruské národnosti. Žalovaný došel k závěru, že veškeré argumenty vznesené stěžovatelem mu byly známy již v roce 2006 a v této době měl také možnost se zcela svobodně pohybovat po území České republiky a kontaktovat její státní orgány. To, že této možnosti nevyužil a o azyl požádal až po vzetí do vazby, vyhodnotil

žalovaný tak, že stěžovatel požádal o azyl s cílem vyhnout se hrozícímu vydání do USA. Proto žalovaný posoudil stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

[4] Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl správní žalobou a pro řízení před krajským soudem udělil plnou moc advokátu JUDr. Richardu Kaválkovi. Na nařízené ústní jednání dne 13. 3. 2009 se dr. Kaválek nedostavil, přičemž zaslal soudu omluvu a lékařem vystavené potvrzení o pracovní neschopnosti. Soud jednání odročil na 10. 4. 2009 s tím, že žalovaný a tlumočník již nebudou obesíláni, stěžovatel bude eskortován z věznice a stěžovatelův advokát bude obeslán.

[5] Na obsílku k odročenému jednání reagoval advokát přípisem doručeným soudu dne 8. 4. 2009. Tento přípis obsahoval též listinu podepsanou stěžovatelem datovanou 3. 4. 2009. Stěžovatel v listině uvádí, že jednak vypovídá plnou moc udělenou dr. Kaválkovi a jednak zmocňuje advokáta Mgr. Andreje Perepečenova, bez něhož nebude ve věci činit žádné úkony ani se účastnit jednání.

[6] Krajský soud předmětnou listinu vyhodnotil jako výpověď plné moci dr. Kaválkovi, ovšem ve vztahu ke zmocnění Mgr. Perepečenova shledal listinu nedostatečnou, neboť neobsahovala akceptaci plné moci Mgr. Perepečenovem. Podle krajského soudu má být plná moc důkazem o existenci dohody o plné moci a tudíž je zapotřebí, aby obsahovala nejen projev vůle zmocnitele zmocnit jiného, ale i akceptaci zmocněnce. O tom stěžovatele soud poučil. Stěžovatel však trval na tom, že bez přítomnosti Mgr. Perepečenova nebude ve věci jednat. Na to byl znovu poučen, že bude-li trvat na svém eskortování, bude jednání pokračovat bez jeho přítomnosti. Stěžovatel i přes toto poučení trval na tom, že bez přítomnosti svého advokáta se jednání nebude účastnit. Proto byl stěžovatel eskortován zpět do věznice, soud pokračoval v jednání a nakonec vydal napadený rozsudek.

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

[8] Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přijatelná též tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; příp. pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení dále zdůraznil, že *není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*

[9] V posuzovaném případě lze připustit, že došlo k procesnímu pochybení, když krajský soud nekomunikoval s Mgr. Perepečenovem (nevyzval jej k odstranění vady plné moci), aby od něj zjistil, zda přijal své zmocnění stěžovatelem. Toto procesní pochybení by však ve shodě se shora citovaným právním názorem zdejšího soudu mohlo vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti pouze tehdy, jestliže by mohlo vést k dotčení hmotněprávní sféry stěžovatele. Tato podmínka nicméně splněna nebyla, jelikož stěžovatel nic takového nejen neprokázal, nýbrž ani netvrdil. Jinak řečeno, stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by se mohla přítomnost jeho advokáta u jednání před městským soudem reálně odrazit na výsledném rozhodnutí krajského soudu. Ostatně ani z obsahu spisu neplyne, že by stěžovatel měl k dispozici nějaké argumenty, které - kdyby v řízení před městským soudem za přítomnosti jeho právního

zástupce zazněly - by mohly jakkoliv pozitivně ovlivnit rozhodnutí soudu ve stěžovatelův prospěch. Z tohoto důvodu má Nejvyšší správní soud za to, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu